

РЕШЕНИЕ

№ 7107

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5784** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. С чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от заместник - кмет на Столична община – Д. Б., чрез процесуален представител, против Решение № 1627 от 10.05.2022 г. по НАХД № 886/2022 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 19-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СО-Т-С-21-04-073/18.06.2021 г. на зам. кмета на СО, с което на С. В. И. е наложено административно наказание на основание чл. 36, ал. 1 и чл. 35, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДСО) - глоба в размер на 300 (триста лева) лв., за нарушение на чл.23 от НРУИТДСО.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Изтъква се, че от събраните по делото доказателства било безспорно доказано нарушението. Според касатора, съдът следвало да съобрази разпоредбата на §3, т. 3 от наредбата, препращаща към §13, т. 2 от ЗЗП, която дава легално определение за понятието търговец, което обосновавало, че жалбоподателката е годен субект на нарушението. В административното производство не били допуснати процесуални нарушения. Изразява становище, че деянието не представлява маловажен случай.

Моли съда за отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесното НП.

В съдебно заседание – касаторът - Заместник - кмет на Столична община, не се представлява.

Ответникът – С. В. И., е подала писмен отговор, чрез процесуалния си представител. Според нея жалбата е неоснователна и обжалваното решение следва да се потвърди. Пзовава се на съдебна практика на АССГ и АССО по отношение на понятията търговска дейност и качеството търговец. Изразява становище, че жалбоподателката не може да е субект на нарушението, доколкото извършва дейността по силата на задълженията си по трудов договор. Неправилно било тълкуването на жалбоподателя на разпоредбата на § 13, т. 2 от ЗЗП. Този закон транспонира Директива 2011/83/ЕС. Понятието „търговец“ в нея не можело да се отнесе към жалбоподателката. Претендира разносните за производството пред касационния съд.

В съдебно заседание ответникът по жалбата не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка:

На 05.03.2021 г. около 13,20 часа свидетелите С. и М., в качеството си на инспектори при Столичен инспектор при СО, при изпълнение на служебните си задължения извършили проверка в [населено място], парк „З.“ и констатирали осъществяване на търговия от

самостоятелни съоръжения, представляващи метални колички от И. на царевича, печени кестени и минерална вода.

Имало поставен ценоразпис поотделно за цената на всяка стока. Същата не представила на проверяващите разрешение за извършване търговия на открито, издадено от кмета на район „О.“, на територията, на която се извършвала търговската дейност. За парк „З.“ нямало издадени и одобрени разрешения, както и не били издавани разрешения от кмета на район „О.“. По време на проверката И. извършвала продажби и и връщала пари на клиенти. На място свидетелките съставили констативен протокол, в който били описани фактите и бил даден 3-дневен срок за представяне на документи в Столична община. Протоколът бил връчен на И. да го предаде на управителя на юридическото лице.

Приложен бил трудов договор № 1/03.06.2020 г., с който И. е назначена на длъжност „продавач-консултант“, считано от постъпването ѝ на работа на 04.06.2020 г., което се установявало и от приложената справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 03.06.2020 г. на НАП.

Съставен бил на 05.03.2021 г. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) срещу И. от Г. Г. С. – старши инспектор в Столичен инспектор при СО за това, че на същата дата около 13,20 часа в [населено място], парк „З.“, извършва

търговия на открито, предлагайки за продан царевица, печени кестени, минерална вода на подвижни съоръжения –метални колички, заемащи площ от около 4 кв. м., публична общинска собственост, без разрешение за ползване на място за извършване на търговия на открито върху терен общинска собственост, издадено от кмета на район „О.“ при СО. Като нарушена се сочила разпоредбата на чл.23 от НРУИТДСО. Актът бил връчен на жалбоподателката на 05.03.2021г. без вписани възражения. Въз основа на така съставения акт било издадено проценото НП.

СРС е приел, че при съставяне на акта и издаване на процесното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения - същите са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им и съдържат изискуемите от закона реквизити. За да отмени НП обаче съдът е достигнал до извод, че неправилно е ангажирана отговорност за нарушение на чл. 23 от НРУИТДСО на лицето – С. И., доколкото същата не е извършвала търговска дейност за своя сметка, а е била наета на трудов договор.

Решението на районния съд е правилно.

Районният съд е извършил подробен анализ на събраните в хода на производството доказателства и доказателствени средства, с който настоящият състав се съгласява изцяло. Въз основа на фактическите установявания е изградил и правилни правни изводи.

И касационната инстанция счита, че при описаните факти и обстоятелства жалбоподателката не е извършила нарушението по ч. 23 от НРУИТДСО.

Съгласно чл. 1 от НРУИТДСО, с тази наредба се уреждат реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (СО).

Съобразно правилото на чл. 23 от НРУИТДСО, действало към момента на деянието, търговия на открито се извършва въз основа на разрешение за ползване на място (по образец), издадено от кмета на района, на територията на който ще се извършва дейността.

Чл. 24 урежда реда за издаване на разрешението по чл. 23 от НРУИТДСО. То се издава въз основа на заявление (по образец), подадено до кмета на района, на чиято територия ще се извършва дейността(чл. 24, ал. 1 от НРУИТДСО), в което се посочват данни за фирма, ЕИК (БУЛСТАТ), лицето, което извършва търговската дейност от името на търговеца, точен адрес, вид и площ на съоръжението, срок за ползване на място, вида на стоките, с които ще се търгува, работно време(чл. 24, ал. 2 от НРУИТДСО). Търговецът може да приложи към заявлението копия от актуално удостоверение за вписване в търговския регистър към Агенция по вписванията, други документи, на които лицето, извършващо търговската дейност се позовава(чл. 24, ал. 4 от НРУИТДСО).

Чл. 36 от наредбата предвижда, че за нарушение на чл. 23 на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция в размер от 300 до 2000 лв.

§ 3, т 3 от НРУИТДСО гласи: "Търговец" по смисъла на тази наредба е лице по смисъла на § 13, т. 2 от Закона за защита на потребителите.

§ 13., т. 2 от ЗЗП гласи: "Търговец" е всяко физическо или юридическо лице, което продава или предлага за продажба стоки, предоставя услуги или сключва договор с потребител като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор, както и всяко лице, което действа от негово име и за негова сметка.

Извършваната от ответника по касация дейност категорично не попада в приложното поле на понятието „търговия на открито“, употребено в чл. 23 от НРУИТДТСО, доколкото е безспорно установено по делото, че И. е наето лице по трудов договор, което продавайки описаните в наказателното постановление стоки е изпълнява служебните си задължения по този договор. Като работник по трудов договор тя не е адресат на задълженията по чл. 23 и 24 от НРУИТДТСО, които са относими към работодателя ѝ, към управителя на дружеството, който е длъжен да съобрази дейността му с изискванията на закона или към лица, на които той е възложил тези свои задължения. Това са и лицата, които единствено могат да бъдат санкционирани за описаното в наказателното постановление нарушение. И. не е управител на дружеството, а работник на длъжност „продавач-консултант“. Дейността на продавач-консултанта е дейност по фактическо изпълнение на възложени от работодателя трудови задължения по продажба на стоки. Тя не е задължена да снабди дружеството с документа по чл. 23 от НРУИТДТСО. Изпълнявана от нея дейност не попада и в понятието „търговска дейност“, която е предмет на регулация с НРУИТДТСО, съгласно чл. 1 от същата.

Ирелевантни са възраженията на касаторът във връзка с вложеното в § 3, т. 3 от НРУИТДТСО значение, доколкото И. не е санкционирана в качеството на търговец – юридическо или физическо лице, а като виновно физическо лице. Освен това, понятието на § 13, т. 2 от ЗЗП е относимо единствено в отношенията между търговец и потребител. То въвежда едно по-широко понятие от употребеното в ТЗ, с цел защита на потребителя. Ето защо и в НРУИТДТСО, това понятие има вложения в ЗЗП смисъл единствено в отношенията търговец-потребител, не и по отношение задълженията, въведени с разпоредбите на чл. 23 и 24.

На следващо място, съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗАНН, за да бъде едно деяние нарушение, то следва да е извършено виновно – умишлено или непредпазливо (съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи). Когато извършителят на административно нарушение е действувал в изпълнение на неправомерна служебна заповед, дадена по установения ред, той не носи административнонаказателна отговорност, ако заповедта не е съдържала очевидно за него нарушение (чл. 25 от ЗАНН). Съгласно чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Твърди се нарушение, извършено от работник по трудов договор, в процеса на изпълнение на възложената му работа. В административното производство няма ангажирани доказателства за това, че ответницата по касационната жалба е съзнавала, че работодателят ѝ към момента на деянието не разполага с разрешение по чл. 23 от НРУИТДТСО, съответно категорично няма доказателства за умишлено деяние.

Няма данни деянието да е и непредпазливо. Деянието е непредпазливо, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати(чл. 11, ал. 3 от НК). Съгласно чл. 14, ал. 2 от НК, незнанието на фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на престъплението, изключва умисъла относно това престъпление. Според ал. 2 на същия член, тази разпоредба се отнася и за непредпазливите деяния, когато самото незнание на фактическите обстоятелства не се дължи на непредпазливост. Законът не задължава работниците и служителите да проверяват дали работодателят им е спазил

всички изисквания за законното извършване на търговската му дейност. От това следва, че жалбоподателката не е имала задължение, когато ѝ е било разпоредено да извършва служебните си задължения да провери, дали работодателят ѝ притежава всички изискуеми документи за да осъществи тази дейност, включително и разрешение по чл. 23 от НРУИТДТСО. В този смисъл, деянието не е извършено от нея и непредпазливо.

С оглед на всичко изложено, касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд. Обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като жалбоподателката не е извършила нарушението, за което е санкционирана.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че оспорваното съдебно решение е правилно и законосъобразно. Не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор и заявеното изрично искане за присъждане на заплатеното адвокатско възнаграждение от страна на ответника, касаторът следва да бъде осъден да заплати същото в доказвания размер от 500 лв.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София-град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1627 от 10.05.2022 г. по НАХД № 886/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19 състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. В. И., ЕГН: [ЕГН] сумата от 500 /петстотин/ лв., представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.